

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Bayer Nr. 1-3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500—; pentru particulari Lei 400—; pentru cooperative funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300—. În străinătate Lei 800—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6—

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Soluțiuni eroice. — Licitățiile imobiliare trebuiesc relementate din nou. — Cazul Băncii Generale a Țării Românești. — Întreprinderile Forestiere Române, Cluj. — *Cronica:* — Rectificare. Adunarea generală a soc. Reșița. Consiliul de administrație a Societății Creditul Agricol ipotecar al României. Propunerea Hoover și România. Încurajarea construcțiilor. Situația sumară a Băncii Naționale a României.

Soluțiuni eroice.

În discuția ce s'a încins asupra deficitelor bugetare am asistat ca simplii spectatori și am căutat, ca dată fiind calitatea noastră de oameni neutrii, să extragem din discuții, nu atât partea de îneriminări, ci justificările acuzațiilor și soluțiunile acuzatorilor. Trecem deci peste termenii introduși de astă dată în limbaj, ca: deficit real, deficit imaginar, etc. Trecem pentru că vorba lui Carageale (o soțietate fără preșipuri înseamnă că nu le are) ori este deficit și atunci însemnează că el este real, ori nu este deficit și atunci noțiunea de imaginar nu-și mai are nici un sens. În treacăț fie zis, noțiunea de cantitate imaginară, intervine în calculele matematice derivând din expresiunea: $\sqrt{-1}$. Și făcând anumite artificii, sau în posesiunea unor reguli stabilite fiind, se poate întâmpla ca prin diferite operațiuni o expresie de cantități imaginare, să dea o cantitate reală. Dar cum bugetul este prin excelență un tablou de cantități reale, nici artificii de mai sus, nu poate interveni. Căci altfel ar trebui să ajungem la concluzia că ministru de finanțe nu poate să fie decât un licențiat în matematici. Ori nici dl Virgil Mad-

gearu, nici dl Const. Argetoianu, nu sunt în situația menționată și cu atât mai puțin dl Mihai Popovici. Eliminăm din supozițiuni faptul, că chiar un licențiat în matematici, poate să uite prin neexercițiu calculele complicate ale expresiunilor imaginare.

Așa stând lucrurile deci, admitem că există un deficit, iar dacă există el este desigur real, pentru că altfel am fi în plăcuta situație de a constata neexistența lui. Iar dacă ne întoarcem la cuprinsul problemei noastre, am fi fost desigur foarte curioși să vedem cari vor fi soluțiunile noului guvern în domeniul acestei probleme. Pentru că nu-i suficient să constați că: deficitul există, ci este absolut necesar să găsești mijloacele pentru remedierea acestei stări de lucruri. De sigur că în momentul când scriem aceste rânduri, lucrările sunt încă în faza preliminarilor. Dar din câte transpiră se vede că prevederile bugetare cari vor suferi amputări, vor fi tot acele mult biciuite: material și personal. Să analizăm la lumina obiectivității, urmarea acestui fapt.

Amputările la material se fac evident cu foarte mari riscuri. Deja ne plângem mereu de zece ani încoace, că toată economia națională suferă: șoselele nu-s reparate (în ciuda autonomizării), căile ferate nu și-au înouit utilajul, traseele au rămas cu balastul spălat de vreme, etc. Ori acesta este materialul, din care amputând să obținem sume evident, sau în proporție cu deficiturile ce vrem să acoperim. Altfel nu vedem ce s'ar putea tăia, afară de creioane, condeie și cerneală. E adevărat că s'ar putea opera la capitolul registre. Pe urma atâtor reforme, s'au conceput serii întregi de cata-

loage în legătură cu toate sistemele de contabilitate (când aceste sisteme de contabilitate nu-s decât de 2—3 feluri) și se și vorbește că deși cu atâți reformatori în materie, câți nu posedă alte state mai culte, cataloagele au rămas nefolosite. Reformatorii au dat doar idei, dar sunt incapabili să le pună în practică. De aici deci, poate că s'ar mai găsi sume corespunzătoare pentru acoperirea deficitului, fie delăturând reformatorii, fie făcându-i responsabili pe ceice au preconizat sistemele, au comandat registre noi și n'au fost capabili să le folosească. Dar de aici și până la acoperirea deficitelor prin aceste măsuri, credem că mai este o mare distanță.

Cât privesc economiile la personal, observăm un paradox care ca orice paradox este de neînțeles. S'a preconizat reducerea numărului funcționarilor și bine s'a făcut. Ba mai mult: pe anul acesta se suprimaseră chiar și avansările. Ori răsfoind „Monitorul Oficial“ constatăm cu surprindere în fiecare zi, noi numiri, noi avansări, reintegrări, etc. Incât și de astă dată constatăm: una vorbim și alta facem. Dar trecând peste aceste surprize și paradoxuri, reduceri de retribuțiuni pentru slujbași cu greu ne mai putem închipui ca posibil. Pentru că în acest caz ar însemna să aruncăm în spasmurile desnădejdiei 2—3 sute de mii de oameni. Se știe apoi că deja vechea reducere se resimte în bugetul particular nu numai al funcționarului însuși, ci ceea ce este mai important în mersul economiei generale. Consumul a scăzut, investițiile au dispărut, iar circulația bunurilor s'a îngreuiat într'un mod insuportabil. Nu mai departe, și ca să nu vorbim decât de cazuri care ilustrează direct problema în discuție, „Casa autonomă a construcțiilor“ a fost silită în urma reducerii retribuțiilor funcționarilor să-și modifice radical programul de lucru, scoțându-i pe aceștia din principalele subiecte ale angajamentelor. Iată deci compromisă problema aceasta a investițiilor mici, cari călăuzite așa precum se preconizase, reușiau totuși să amelioreze criza de locuințe, să-l facă pe om să îndrăznească a-și zidi o casă, etc. Acum și aceste nădejdi s'au spulberat.

Oricât de adânc s'ar tăia deci în volumul acestor capitole, nu putem ajunge la soluționarea chestiunii. Și noi am a-

sistat cu o oarecare satisfacție și la declaratiunile actualului ministru de finanțe, că acoperirea deficitelor bugetare nu se va mai face prin metodele cunoscute până acum: micșorând capacitatea de plată a consumatorilor și îngreund prin impozite exagerate producția. Și iarăși nu vom merge așa de departe cu preconizarea soluțiilor, propunând în bloc închiderea școalelor pe un timp limitat sau întreruperea încorporărilor, deși poate că prima măsură s'ar mai putea discuta. Dar am fi voiți și noi să vedem trecerea la așa numitele măsuri eroice, dată fiind gravitatea situației. În aceste condițiuni capitolele bugetare cari ar putea fi cu folos amputate, sunt cele rămase virgine până acuma; între ele ocupă desigur un rol important cheltuielile de reprezentare și automobilele din serviciile publice. Asupra primului capitol operând, guvernul de astăzi ne-ar face într'adevăr dovada că nu recurge numai la suprimările de cheltuieli, cari nu-l ating, ci că plecând dela acel principiu sănătos al exemplului cu sine însuși, ar aduce un suflu de înviorare, de admirare și mai cu seamă de încredere, în marasmul sărăciei de astăzi.

Cât e vorba de al doilea capitol, chiar guvernul trecut își făcuse un punct de onoare din suprimarea lui. Dl Mihalache nu odată a declarat, că venind la guvern va tăia adânc la capitolul: automobile publice. Chiar după ce venise la putere, problema l-a mai preocupat un scurt timp, până ce lucrurile făgăduite, au luat acelaș drum: al uitării. Tocmai știind această mentalitate de princios mediu de uitare al declarațiilor și jurămintelor făcute în opoziție, atunci când ești la putere dl Trancu-lăși a promis că se aruncă sub roatele primului automobil pe care-l va vinde guvernul. Și așa s'a și întâmplat. Nici un vehicol de lux nu s'a mișcat din garajele ministeriale. Ba să nu trecem cu vederea nouile automobile procurate în contul directoratelor și mai cu seamă în vederea dublării prefecților. Căci în ce privește pe acestea din urmă, erau bine marcate din punct de vedere național. Oricine a întâlnit de sigur în drumurile sale, mașini luxoase și ornate cu un chenar în culorile naționale pela brâul caroseriei. Precum se vede, erau deficite dar acestea numai erau nici din categoria

celor reale, nici din a celor imaginare, ci din categoria celor naționale. Așa că actualul guvern, ar avea acum ce scoate la licitație. Ar acoperi astfel și o parte din deficite, dar ar contribui în același timp la ieșirea circulației.

Dacă aceste două capitole ar aduce apoi importante fracțiuni de acoperire a deficitului, nu mai puțin ar contribui la acest fapt, altele tot așa de puțin violate până acuma. Intre ele menționăm bursele pentru studii și mai cu seamă călătoriile de această natură în străinătate.

Se știe azi de orice om cu școală că elementul ei principal: cartea, are o circulație nelimitată. Se mai știe apoi că toate manifestările în domeniul științei, se publică astăzi în nesfârșitul număr de reviste și ziare literare și științifice. Cine vrea deci să se țină la curent cu cultura europeană sau internațională, n'are deloc nevoie să se deplaseze câțiva ani în străinătate pe banul statului. Cultura este doar ceva dinamic cu care trebuie să aibă cineva permanent contact, fără să fie suficientă o deplasare temporară. Se poate cultiva cineva foarte bine stând în țară și urmărind cu sârguință publicațiunile, cari îl interesează. Studiile la fața locului își aveau poate rostul lor, atunci când tiparul nu se inventase, sau când el era foarte scump. Astăzi însă când descoperirile cele mai neînsemnate se publică, se împrăștie și se popularizează cu viteza cunoscută, a trecut vremea papyrus-ului. Se poate deci face știință, fără a fi necesară prezența la sursa ei originală. Iar dacă e vorba de manifestări, cari să facă legături și cunoștințe între popoare, apoi fac suficient în această privință profesorii chemați în străinătate să țină conferințe. În afară de ei, cine vrea să vadă străinătatea, s'o facă pe banii lui și nu ca în ultimii 4—5 ani, când problema împrumuturilor justifica voiajul oricărui nechemat pe drumurile Occidentului. Nu mai vorbim de alte simulații de probleme: a minorităților, a organizărilor culturale etc. cari toate se fac pe banii statului.

Tot așa s'ar putea raționa și în cazul culturii militare. Se trimit în străinătate de obicei ofițeri pentru studii, dar se trimit dintre cei tineri: elevi, sublocotenenți și maximum locotenenți. Intorși în țară însă, ei nu pot contribui cu nimic la formarea unei doctrine de luptă și nu-și

pot valorifica deloc cunoștințele acumulate pentru că: a) sunt tineri și b) nu se pot impune din cauza gradului inferior. Iar când ar ajunge la situația când țara ar putea să profite de pe urma cunoștințelor lor, ele sunt bune de pus la muzeu. Și aici am procedat pe de-a-îndoasele. Trimitem elevi, în loc să trimitem profesori. Aceștia din urmă cu experiența pe care o au, ar putea foarte bine să selecționeze ce-i bun și ce-i potrivit pentru situația specială a țării și revenind să propage aceste lucruri. E adevărat că se trimit în străinătate și ofițeri superiori, dar ar fi bine ca numai aceștia să fie trimiși.

Iată deci o seamă de capitole, unde economiile ar putea fi suportate fără nici o restricțiune. Și acestea sunt numai unele și foarte puține. Dacă s'ar cerceta cu minuțiozitate suntem siguri că s'ar găsi importante surse de economii, cari nu ar atinge nici pe departe pe cineva. De altfel atât de mult ni s'a promis că bugetele vor fi bine studiate, încât ar fi timpul ca promisiunile să se prefacă în realitate.

Ing. GH. BRĂNDUȘ.

Licitațiile imobiliare trebuiesc reglementate din nou.

Asociația băncilor provinciale întrunindu-se în primăvara anului curent în Capitala țării pentru a protesta împreună cu băncile mari împotriva legii contra cametei, a cerut imperios să se suprimе toate acele obstacole legale și faptice cari îngreunează valorificarea creditului public și privat, măresc riscul și astfel scumpesc banul închiriat. Printre aceste impedimente legale și faptice, — pe lângă legea concordatului preventiv, legea falimentului, mersul greoi al justiției, greutățile în circulația bunurilor și a. — a fost arătată îndeosebi *legea dela 11 Iulie 1930 (Monitorul Oficial Nr. 152)*, care a modificat unele dispozițiuni din legea executărilor silite. S'a afirmat cu drept cuvânt că legea aceasta, — care a izvorât dealtecum din bune intențiuni și a avut în vedere ameliorarea situației desperate a țării noastre, — a contribuit în măsură largă

la îngreunarea operațiunilor de credit și deci la scumpirea capitalului mobilier.

Noi avem aici în Ardeal norme excelente de executare silite, încercate prin practica alor cinci decenii. Procedura executărilor silite și îndeosebi faza vânzării silite judecătorești (licitații), funcționa spre mulțumirea tuturor. Dacă se cereau unele modificări, acestea finteau accelerarea actelor judiciare în lichidarea averilor urmărite.

Dar fiindcă în vechiul Regat exista o procedură mai primitivă și învechită, care îngăduia acapararea imobilelor pe prețuri derizorii de către creditorii urmăritori, și fiindcă legiuitorul nu putea veni cu credite ieftine ipotecare în ajutorul clasei plugarilor, cari totuși reclamau cu insistență un ajutor efectiv din partea statului, legiuitorul a confecționat în grabă un paliativ, pentru a îngreuna vânzarea imobilelor în detrimentul creditului public.

Legiuitorul nostru putea foarte bine să extindă și în vechiul Regat legea execuțiilor silite din Ardeal și Bucovina, care satisfăcea exigențele debitorilor fără a zădărnici valorificarea creanțelor ipotecate. Dar ministrul de justiție ca să fie original a aflat mai potrivit să înlocuiască o lege bună cu una mult mai proastă, care a înrăutățit și situația debitorilor dela țară.

Practica de un an de zile a învederat absurditatea acestei legi, modificatoare care trebuie abrogată fără întârziere, atât în interesul debitorilor rurali, cât și mai ales în interesul creditului public.

Abrogarea acestei legi absurde și legiferarea unor dispozițiuni mai practice trebuie să fie una dintre cele mai urgente preocupări ale actualului guvern,

lata care este situația creiată de legea dela 11 Iulie 1930:

Pentru a nu se prăda pe prețuri de nimica pământul plugarilor se institue prin legea aceasta o „expertiză judiciară“.

Urmăritorul indică valoarea imobilelor urmărite după libera s'a apreciere. Dacă urmăritul primește aceasta valoare, judecătoria fixează prețul de strigare în 75% din valoarea arătată de reclamantul urmăritor. La întâia licitație imobilul nu se poate vinde sub prețul de strigare, iar la al doilea termen se poate reduce

prețul de strigare cu încă 10%. — Nici un imobil nu se poate vinde sub 65% din valoarea lui. Deci nici imobilele urbane!

Ce se întâmplă însă în practică? expertiza este împreună cu cheltueli însemnate, avocat, experți, timbre, călătorie la oraș, pierdere de vreme etc.) Țăranul debitor care nu și-a putut plăti nici dobânzile, firește că nu are bani pentru expertiză. Prin urmare țăranii nu cer expertiza. Creditorul știind aceasta ridică un preț de batjocură și poate obține imobilul aproape pe nimica. — În sistemul ardelean valoarea trebuia arătată prin un certificat oficial eliberat de autoritatea fiscală sau de Consiliul comunal, pe baza veniturilor și a impozitelor plătite și imobilele productive nu se puteau vinde sub $\frac{2}{3}$ din prețul de strigare. Deci era un punct fix, un punct sigur de sprijin pentru țăranul neștiutor și lipsit de parale. Azi acest punct de siguranță în ce privește pe țărani nu mai există.

lata deci cum legea a atins un rezultat tocmai contrar celui urmărit, căci țăranimea va putea fi despuiată — cu consimțământul ei legal — de tot avutul ei imobiliar.

Nu tot astfel se prezintă însă situația la marii proprietari rurali și la proprietarii de case urbane. Aceștia contestă regulat valoarea indicată de urmăritor chiar și atunci când valoarea corespunde celei reale. Scopul lor este bineînțeles târăgănirea procedurii de urmărire, câștigarea de timp și șantajarea creditorului prin șicanarea și exasperarea acordată de procedura de expertiză, care reclamă trei desbateri, apoi cheltuelile exorbitante ale celor trei experți și alte inconveniente.

Cine cunoaște dedesubturile evaluărilor prin experți „neinteresati“, acela își poate da seama că evaluarea prin experți înseamnă de fapt scutirea imobilului de licitație.

Experții de obicei iau de bază valoarea inerentă a imobilelor și nu prețul real de circulație. Astfel un imobil care în împrejurări normale ar valora de ex. 100.000 Lei dar azi nu se poate vinde decât pentru 30.000 — 40.000 Lei, în opiniunea expertului urmăritului și al judecătoriai figurează cu valoarea estimativă

de 100.000 Lei. Experții indică valorile după interesele părților cari i-au propus. Deci expertul următorului arată o valoare mai mică. Neputându-se obține nici la a doua licitație în preț mai mare de 40.000 Lei, iar prețul minimal sub care imobilul în virtutea legii nu se poate vinde, fiind de 65.000 Lei, imobilul rămâne nelicitat, și creditorul care a mai plasat în proces și în procedura de urmărire o sumedenie de cheltuieli rămâne lipsit de capitalul lui câștigat cu multe sudori, așteptând „zile mai bune“, căci urmărirea a ajuns la un punct mort, și se amână ad „graecas calendas“... O bancă care încrezându-se în eficacitatea și statornicia legilor în vigoare și-a plasat mare parte din disponibilități în împrumuturi ipotecare, devine imobilizată, și dacă deponenții o asaltează, poate cere concordat forțat... Iată cum omoară legile noastre creditul public și cum instituțiile noastre solide pot să ajungă grație legilor țării în stare de faliment...

In esență deci legea din chestie conține un moratoriu deghizat.

Dar dacă legiuitorul nu a putut legifera pe față moratoriul, (care a și fost cerut de debitori) pentru că interesele economiei naționale nu admit moratoriul, nu este admisibil să se recurgă la aceeași măsură pe căi lăaturalnice.

Legea din chestie, prin efectul arătat mai sus lovește în cele mai elementare norme de drept privat. Dreptul de ipotecă (ca și cel de gaj) înseamnă că creditorul poate dispune la scadență de vânzarea bunului dat cu garanție dacă debitorul nu plătește. Ori licitația putându-se zădărnici prin expertiză, toată garanția și toată ipoteca devine iluzorie.

Iată cum prin un sistem de legiferare pripită și necugetată se poate clătina însăși siguranța de drept.

Procedura urmăririlor și vânzărilor silite să fie reglementată din nou și să se adopte sistemul ardelean.

Prețul de strigare să fie acela arătat în certificatul oficial eliberat în mod obligator de autoritățile fiscale (administrații financiare sau percepții fiscale) în baza veniturilor reale și a impozitelor plătite. Valoarea să fie venitul brut pe anul precedent înmulțit cu zece.

La prima licitație să se poată scobori prețul până la 50%, iar la o a doua licitație și sub această limită!

Însănătoșirea creditului public, și atragerea capitalului strein atât de necesar pentru refacerea țării, nu se poate imagina câtă vreme legile fundamentale, cari garantează recumpărarea banilor împrumutați nu sunt respectate de puterea de stat.

Dr. IOACHIM TOLCIU, Cluj.

Cazul Băncii Generale a Țării Românești.

Săptămâna expirată cercurile financiare și marele public din țară au fost din nou alarmate de dificultățile de plată în care a ajuns o mare bancă din capitală: „Banca Generală a Țării Românești“, fosta „Banca Generală Română“, emitentă cunoscutelor bancnote în cursul ocupației germane în România.

După „Cetatea“, fondată de național-țărăniști a venit acum rândul unei bănci liberale, a căreia Consiliu de administrație o prezidează Prințul Calmachi și dl I. G. Duca.

Lipsită dela început, dela „naționalizarea“ ei, după războiul de o bază destul de solidă, „Banca Generală a Țării Românești“, a urmat o politică de expansiune, ce au întrecut puterile ei, întemeiând Sucursale și în numeroase orașe ardelenne.

Având atât la Centrală, cât și la Sucursalele ei o conducere puțin norocoasă și lipsită de precauțiune „Banca Generală a Țării Românești“, după ce a licuitat în condiții puțin favorabile niște moșii și terenuri petrolifere, ce azi ar reprezenta valori de sute de milioane, s'a aventurat la importante operațiuni de credit, către comercianți și întreprinderi industriale, cari mare parte s'au terminat cu pierderi însemnate pentru ea.

Era o vreme când pe anumite piețe ale Ardealului nu era faliment mai important, la care Banca Generală a Țării Românești să nu fi fost greu interesată. Aceasta și în urma sistemului nenorocit și periculos după care conducătorii Sucursalelor primeau anumite comisioane după volumul afacerilor contractate, sistem, pe cât știm abandonat ulterior după o experimentare păgubitoare pentru bancă.

Imobilizarea grea în care a ajuns și situația economică generală a țării, au dus apoi banca la desnodământul fatal: la imposibilitatea de a-și satisface angajamentele.

Deponenții alarmați au început a asedia banca atât la Centrală, cât și la unele sucursale. Cu toate ajutoarele, ce i-au fost oferite de patru bănci principale din capitală. „Banca Românească“, „Banca de Credit Român“, „Banca Blank“ și „Moldova“, cari au pus la dispoziția Băncii Generale a Țării Românești suma de Lei 100 milioane, rân-ul n'a putut fi oprit și banca s'a văzut nevoită să înainteze Tribunalului de comerț cerere de concordat preventiv, care s'a și aprobat.

Activele băncii sunt arătate cu Lei 1.480.457.000, din care numerar în cassă Lei 13.527.000, iar pasivele sunt mai mici decât activele cu rotund Lei 120 milioane. Depunerile spre fructificare se urcă la Lei 647 milioane. Banca oferă plata integrală a creanțelor în curs de 3 ani, fără do-bândă.

Cazul Băncii Generale a Țării Românești n'a rămas fără repercusiune și asupra celorlalte bănci din capitală. Curentul pentru retragerea depunerilor s'a intensificat, fără însă a trece și asupra provinciei. Marile bănci au satisfăcut cu promptitudine cererile deponenților și au plătit ori ce sume au fost reclamate, fără privire la eventuale convențiuni existente între ele și deponenți. Au înmulțit numărul ghișeelor de plată și orele de funcționare a acestora. Asemenea au luat măsurile de lipsă ca și sucursalele lor din capitală și din provincie să fie aprovizionate imediat cu numerar suficient pentru a putea face față tuturor cererilor.

Aceste vechi și probate mijloace de înfrânare a neliniștei, cu totul nemotivate, a deponenților, a avut efect. Spiritele alarmate după cum anunță zările din capitală, s'au mai calmat și este speranță că în scurtă vreme încrederea publicului deponent în soliditatea băncilor va fi deplin restabilită.

Cazul Băncii Generale și consecințele ei și pentru celelalte bănci, a provocat și o intervenție a Băncii Naționale, printr'un comunicat adresat publicului, de cuprinsul următor:

„Turburători ai ordinii au încercat să producă neliniște determinând pe unii deponenți, să ceară restituirea depunerilor dela Bănci.

Această încercare a fost deșeurată.

Banca Națională care supraveghează permanent situația pieței a constatat că nu e nici un motiv de alarmă.

În acelaș timp Banca Națională cu puter-nicele sale mijloace a dat și va da sprijin larg pentru ca angajamentele să fie satisfăcute. Publicul să aibă toată încrederea“.

Neliniștea publicului a mai fost alimentată și de niște svonuri absurde, provenite din izvor

pân'acum necunoscut, conform cărora guvernul ar intenționa blocarea depunerilor dela bănci în vederea unui împrumut forțat!

Guvernul, prin ministrul de finanțe, a dat cea mai hotărâtă desmințire astorfel de svonuri. N'are de gând să pună în aplicare nici un fel de mijloace restrictive. Va căuta însă să afle pe răspânditori acestor știri alarmatoare și păgu-bitoare creditului țării, pentru a-i deferi justiției!

Intreprinderile Forestiere Române, Cluj.

De un șir de ani „Intreprinderile Forestiere Române“ din Cluj, una din cele trei întreprinderi mari ardelenene, ce au luat ființă în primii ani de după Unire, stagnează.

Acționarii ei, recrutați cu mult alaiu și mari promisiuni, din toate păturile societății ardelenene, din șirul instituțiilor noastre de bancă și bisericești, fundațiuni etc., de ani de zile se văd lipsiți de o fructificare, fie cât de modestă, a capitalurilor lor, cari reprezintă considerabila sumă de Lei 65.000.000.—.

Pusă pe baze greșite dela început, cu un aparat prea mare și costisitor de oameni de conducere, automobile etc., oameni pentru cari funcțiunea la întreprindere era mai mult un loc de refugiu, o sinecură, ocupația lor principală fiind politica — întreprinderile Forestiere după câțiva — puțini — ani de aparent succes, au început să se poticnească.

Mai intervenind în interval și schimbarea spre rău a situațiunii economice generale a țării, devaluarea prețului materialului lemnos, resimțită mult de toate întreprinderile forestiere din țară, conducerea întreprinderilor Forestiere s'a văzut nevoită în fine să desvălească cu toată sinceritatea situația societății și — pierderea enormă Lei de 32 milioane, aglomerată în cursul anilor.

Pentru acoperirea acestei enorme pierderi, care reprezintă aproape jumătatea capitalului social, Consiliul de administrație a întreprinderilor Forestiere Române a propus adunării generale, ținută zilele trecute, reducerea capitalului social la Lei 39 milioane, prin reducerea valorii nominale a acțiunilor de Lei 500.— cu Lei 200.— la Lei 300.—.

Adunarea generală a primit propunerea Consiliului de administrație, ori cât de dureroasă este aceasta amputare pentru membri ei.

Urmează acum, și conducerea întreprinderilor Forestiere în baza responsabilității, ce-i revine, este datoare, să inaugureze după cele întâmplante o eră nouă în viața acestei societăți, ca

să se conserve patrimoniul nostru național ceea ce a mai rămas din capitalul social.

Se impune înainte de toate aplicarea celor mai stricte economii la această societate în toate direcțiile și delăturarea balastului de sinecuriști, în sarcina cărora cade mare parte a rezultatelor negative de până acum.

Să nu se uite, că azi mai mult ca ori când se cer la conducerea întreprinderilor de orice natură, oameni întregi, cari să se dedice cu întreg devotamentul și priceperea lor exclusiv intereselor societății unde sunt puși. Sub conducere de sinecuriști și de surogați, întreprinderile, mai curând ori mai târziu ajung de răpă.

CRONICA.

„Brașoveana”, institut de bancă și comerț, s. a. Brașov, prin directorul Dr. A. Ulateu ne roagă să publicăm următoarea rectificare.

Tot ce s'a publicat despre „Brașoveana”, institut de bancă și comerț, s. a. din Brașov și despre subsemnatul, — în afară de faptul regretabil, că un creditor nerăbdător a cerut accelerarea în stare de faliment care se află sub apel, — este de domeniul purei fantezii. „Brașoveana” a arătat la cererea concordatului Activ Lei 13,050.993.69, iar la Pasiv numai Lei 12,482.651.06, deci un plus de avere de Lei 598.342.63.

Deja de cinci ani de zile ea nu a mai făcut și nu face nici o întreprindere proprie comercială, ci a acordat credite de cont-curent și cambiale altor societăți comerciale etc. pentru moment în suferință ca și cele din lumea întreagă.

*

Adunarea generală a soc. Reșița convocată pe ziua de 30 Iunie a. e., s'a amânat pe ziua de 1 August a. e., „fiindcă nu s'a depus numărul de acțiuni cerut de statute”.

La mijlocul lui August a. e., deci aproape după 8 luni de la încheierea anului 1930, — dacă nu și mai târziu — acționarii își vor vedea fructul capitalurilor lor. E mirare între astfel de împrejurări că cursul acțiilor „Reșița” având nominalul de Lei 500, cotează azi între 215—220 și au pierdut aproape 56% din valoarea lor nominală.

*

Consiliu de administrație a Societății Creditul Agricol hipotecar al României, a fost numit, fiind dl Alex. Nasta guvernator pe 10 ani, iar dnii: S. Cămărășescu, Victor Bădulescu, C. Sesciodeanu, Fr. Connerth, Gr. Carp și Andrei

Corteanu, administratori pe termen de 4 ani. Felicităm guvernul pentru sollicitudinea ce arată plugarimel române din Ardeal, lăsată la bunele servicii ale dlui Friedrich Connerth, de neamul săsesc.

*

Propunerea Hoover și România. Guvernul român a răspuns eri propunerii făcută de președintele Statelor-Unite, privitoare la suspendarea plăților datoritiilor de războiu, pe termen de un an.

Punctul de vedere românesc este următorul:

Înțelegând considerațiunile de solidaritate internațională de care se inspiră propunerea făcută de președintele Hoover, guvernul român are toată speranța că din gestul Statelor-Unite ale Americii va izvorî o nouă politică de cooperare, care va da rezultate fericite pentru consolidarea păcii și apropierea națiunilor, prin rezolvirea chestiilor financiare cu consecințe atât de grave pentru criza economică mondială.

Guvernul român aderă deci la propunerea Hoover exprimând în același timp nădejdea ca sacrificiul consimțit să nu întreacă anumite margini, spre a nu periclită însănoșirea financiară careia noul guvern și-a închinat activitatea.

*

Încurajarea construcțiilor. S'a depus în parlament un proiect de lege relativ la modificarea art. 7 din legea contribuțiilor directe și înființarea impozitului pe venitul global.

Prin acest proiect se unifică regimul încurajării, dispozițiile legii constituind un maximum de avantagii la care orice legiuire anterioară sau posterioară se va conforma.

Avantagiile legii sunt:

1. Orice imobil construit dela 1925 și cele ce se vor mai construi, beneficiază de următoarele scăderi de impozite:

a) timp de 10 ani nu se plătește nici un impozit;

b) timp de alți 5 ani impozitul elementar scăzut cu 75 la sută;

c) alți 5 ani cu 50 la sută. Cotele adiționale urmează același regim.

Venitul imobilelor de construcție nouă, nu intră în calculul venitului global, decât în măsura în care este supus impozitului elementar.

Drept corolar al acestor dispoziții, datoritiile hipotecare, cari grevează construcțiile noui, nu se scad din impozitul global.

Pentru societățile de construcții, venitul imobilelor de construcție nouă nu intră în calcularea veniturilor impuse de impozitul complementar.

*

Adunarea Generală a Uniunii Camerelor de Comerț și de Industrie din Țară, a fost cea mai bine organizată dintre câte adunări s'au ținut până aci de această importantă instituțiune. Chestiunile puse la ordinea de zi, — adevărat că cele mai multe fuseseră studiate în alte adunări, sau de singuraticile camere, — au fost temeinic documentate, lămurite, încât moțiunea propusă a putut fi votată cu unanimitate și fără multe discuții. — Avem cuvinte de laudă pentru toate niziunțele îndreptate spre ridicarea importanței acestei instituțiuni. Ori mai mult decât orice, discuțiile la nivel de sub durata adunării sunt cele mai eficiente mijloace în atingerea acestui scop. Deaceea ar trebui dat să înțeleagă reprezentanților neorientați ai micilor camere, că pentru a putea lua cuvântul se cere o anumită pregătire și serioasă studiere a problemelor puse în discuție.

Di Ministru Manoillescu a ridicat foarte mult prestigiul Uniunii, când era președintele ei, și a ridicat importanța adunării prin declarațiunile despre programul economic al Guvernului actual, rostite pentru întâia dată tocmă aici la Uniune.

Avem impresia, că evoluția organizării politice a Statului merge spre structura corporativă. De aceea în pragul acestor perspective, întărirea organizațiilor și instituțiilor economice ne bucură.

Situațiunea sumară a Băncii Naționale a României

Extragem din ultima situațiune sumară, dela 20 Iunie 1931, a Băncii Naționale următoarele poziții:

Activ	Lei
Aur în țară și străinătate	8.835,548.263
Devize	11.367,059.180
Monetă divizionară	276,498,475
Portofoliul comercial	7.391,461.745
Avansuri pe titluri și metale prețioase	622,762.269
Datoria Statului	3.616,745.841
Avansuri temporare Tezaurului	2.000,000.000
Efecte publice	873,642.282
Fond. de pens. și asistență pt. personal	147,859.145
Imobile	557,136.807

Mobilier și mașini de imprimare	97,503.076
Cheltuieli de administrație	259,031.315
Argint—Lingouri și monete	7,279.295
Conturi diverse	2,755,008.080
Totalul activelor	29.973,987.510

Pasiv

Capital social	600,000.000
Fond de rezervă	376,302.611
Fonduri pentru amortizări	402,584.492
Fonduri de pensii și asis. pt. personal	154,333.321
Bilete B. N. R. în circulațiune	18.281,505.730
Conturi curente și depozite la vedere	7.593,502.394
Dobânzi și beneficii diverse	341,545.469
Conturi diverse	2.747,706.008
Raportul între stocul de aur și angajamente	34,15%
Raportul între stocul total și angajamente	41,61%

Taxa: { Scont 8%
Dobânda 9%

Depozitul mașinilor de scris
„REMINGTON“
„DACIA TRAIANĂ“, SIBIU.

Tot aici se mai află:

Scala despre timbrele de 0.132% și de imp. proporțional de 1.32% — Prețul Lei 20.—

IN DEPOZIT
LA

„DACIA TRAIANĂ“

SIBIU

PIAȚA UNIRII 7

TELEFON : 168.

